

SOLEN ER BLEG, OG NATTEN HAR MAGT

Mel.: Søren P. Grarup, 1998
Arr.: Ole Lundegaard, 1998

♩ = 98

dm C dm G C B \flat F/a C F

So - len er bleg, og nat - ten har magt. Fug - len har glemt si - ne san - ge.
Frit fin - des vej med mør - ket i pagt. Hvem æn - ser den, som er ban - ge?

B \flat /d F/c C7 C/e F dm/a C7/g

So - len dog skin - ner, skønt fro - sten er hård. Vend dig, mit hjer - te, fra

F C B \flat H $^{\circ}$ F/c gm C7 F

vin - ter til vår, for Kris - tus er kom - met til ver - den.

1. Solen er bleg, og natten har magt.
Fuglen har glemt sine sange.
Frit findes vej med mørket i pagt.
Hvem ænser den, som er bange?
Solen dog skinner, skønt frosten er hård.
Vend dig, mit hjerte, fra vinter til vår,
for Kristus er kommet til verden.

2. Bundet af is er kilde og bæk.
Fugl finder pytterne stive.
Den kaldes vis, som sit gemmer væk.
Hvem rækker hånd for at give?
Kilden dog springer, skønt frosten er hård.
Vend dig, mit hjerte, fra vinter til vår,
med Kristus kom nåden til verden.

3. Snefog og frost har fanget hvert frø.
Fuglen forgæves må lede.
Snedig blir rost - enfoldig må dø.
Hvem hører den, der vil bede?
Frøet dog spirer, skønt frosten er hård.
Vend dig, mit hjerte, fra vinter til vår,
med Kristus kom livet til verden.

4. Hårdeste blæst har hærget hvert hegn.
Fred finder fugl ingen steder.
Den går det bedst, der handler som Kain.
Hvem tar sig af den, der græder?
Træet dog grønnes, skønt frosten er hård.
Vend dig, mit hjerte, fra vinter til vår,
med Kristus kom freden til verden.

5. Mørke og nød og kulde og blæst -
glemt er ej fugl af sin Skaber.
Liv eller død, alt kender han bedst,
aldrig hans hænder os taber.
Nu lever håbet, skønt frosten er hård.
Syng da, mit hjerte, trods vinter om vår,
for Kristus vil nyskabe verden.

Søren P. Grarup 1998